

Se întreba cândva poetul

Dan Lazarescu

Se întreba cândva poetul,
Scrutând departe în amurg:
-Cum să revărs aceste patimi
Ce-n nopți ca râurile-mi curg?

-Să-ncapă oare într-o carte
Visele nopții unui bard?
Pot oare stinse-a fi-n cuvinte
Atâtea doruri ce mă ard?

Și își lăsa domoală pana
Să scrijelească al lui gând,
Pe un răboj venit din lume
Cândva, cuvânt după cuvânt.

Și versurile se legară
Ca fermecate, în șirag,
Când amărui ca o durere,
Când dulci ca ochii celui drag.

Și se-adunară pagini, pagini,
Un tom umplu încet, încet,
Și încă n-a secat izvorul
Din visul bietului poet.

Și el mai scrise încă unul,
Și multe altele-a mai scris,
Până l-a năpădit amurgul
Și iarna vieții-n păr l-a nins.

Și într-o dimineață rece,
Din vise nu s-a mai trezit.
L-au arvunit în ceruri sfinții
Să pună rimă-n răsărit.

Pe tomurile lui rămase
Prin biblioteci se-așterne colb.
Doar zorii fiecărei zile
Îi spun azi versul pe de rost.